



По Д-ръ Карлъ Карстенъ

Заклети врагове

Нѣкога, въ отдавна минало време, имало двама приятели, които дѣлили скѣрби и радости. Тѣ живѣли заедно въ една хралупа въ една голѣма гора и раздѣляли храната си братски. Това били змия и ежъ.

Единъ день ежътъ донесълъ вкусенъ дивечъ и казалъ на змията, че ще го скрие на едно мѣсто, което познавали и двамата, и че дивечътъ щѣлъ да имъ служи за храна презъ зимата. За да могатъ да си набавятъ повече храна, ежътъ тичалъ всѣки день изъ гората, го-нѣлъ дивечъ, улавялъ го и го хвърлялъ въ тѣхното скривалище — въ една тъмна и дълбока пещерка. Змията, която била много мързелива, не си правила трудъ да търси храна, а отивала всѣка вечеръ въ скривалището и изяждала това, което презъ деня ежътъ улавялъ.

Дошла късна есенъ. Ежътъ се радвалъ много, че иматъ храна за цѣлата зима и всѣки день разправялъ това на своя приятелъ. Завалѣлъ хубавъ бѣлъ снѣгъ и затрупалъ всичко въ гората. Дивечътъ се изпокрилъ, и трѣбвало вече да се хранятъ отъ запаситѣ, които ежътъ презъ цѣлото лѣто събиралъ. Какво било учудването му, когато видѣлъ, че въ пещерката нѣмало нищо, и цѣлиятъ му трудъ презъ лѣтото отишелъ на халосъ. Когато запиталъ своя приятелъ, какво е станало съ зимовището имъ, змията се изсмѣла и казала, че тя нѣма нужда отъ храна, защото мислила да спи цѣлата зима. Чакъ тогава ежътъ разбралъ, че змията не му е приятелъ и се заклелъ люто да ѝ отмъсти.

Тая приказка е много стара и съ нея се мж-чели старитѣ хора да си обяснятъ враждата, между таралежа и змията.